

Arrest

nr. 103 052 van 17 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN loco Mr. R. BELDERBOSCH die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van gemengde Ossetische/Georgische origine, bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U bent traditioneel gehuwd met N.A. (O.V. X) met wie u één zoon heeft, S.A.. Allen verblijven in België.

Op 9 oktober 2003 vroeg u asiel aan bij de Oostenrijkse asielinstanties maar werd geweigerd.

Op 29 maart 2005 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Uw aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard aangezien u niet kwam opdagen voor uw interview.

U vroeg vervolgens op 14 augustus 2006 asiel aan in Nederland maar werd terug gewezen naar België. Daar diende u op 26 oktober 2006 een tweede maal uw asielaanvraag in.

U kende destijds problemen in uw herkomstland omdat uw vader steun verleende aan de Ossetische onafhankelijkheidsstrijders.

Op 22 december 2006 werd door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij de Raad van State. Echter, de Raad van State besloot tot een verwerping van uw beroep tot nietigverklaring in haar arrest van 10 oktober 2007.

Uw tweede asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties geweigerd, onder meer omwille van het feit dat u vrijwillig terugkeerde na uw asielaanvraag in Oostenrijk, ondanks het feit dat de redenen waarom u in Oostenrijk asiel aanvraag gelijkaardige problemen met uw vader betroffen en dat u geen bewijs van uw identiteit, origine of problemen neerlegde.

U vroeg nog op 14 april 2008 en 6 januari 2009 asiel aan respectievelijk in Duitsland en Zwitserland maar verkreeg geen statuut.

U verklaart vervolgens eind oktober 2009 teruggekeerd te zijn naar Georgië waarna u bij uw moeder verbleef.

U werd vervolgens weer lastig gevallen omwille van het feit dat uw vader gevochten had aan Ossetische kant. Op 1 januari 2010 raakte u betrokken in een gevecht met politieagenten en u moest een boete betalen. In februari 2010 werd u tegengehouden met de auto door de politie en beledigd omdat u half-Ossetisch bleek te zijn. Er ontstond een woordenwisseling waarna u geslagen werd. Dit waren voor u slechts kleine incidenten.

Uw grote problemen begonnen nadat u en uw vrouw zich aansloten bij de Shepitsulebi-partij van Nina Burjanidze op 10 maart 2011. U en uw vrouw gingen naar één manifestatie, gingen van deur tot deur om de mensen te informeren betreffende jullie partij.

Op 26 maart 2011 was u aanwezig tijdens een manifestatie die gewelddadig uiteengedreven werd door de autoriteiten. U werd gearresteerd, samen met andere manifestanten, uw vrouw raakte gewond. Op het politiekantoor werd u gevraagd om informatie door te spelen in verband met de Ossetische strijders evenals de activiteiten van de Shepitsulebi-partij.

U werd een tweede maal gearresteerd op 29 juni 2011 en wederom werd u gevraagd naar informatie. Beide arrestaties werd u geslagen en de volgende dag weer vrijgelaten.

Op 17 september 2011 huwde u maar uw huwelijksfeest werd verstoord door de lokale politie die u en uw vrouw wilde meenemen.

In december 2011 kregen jullie een convocatie maar besloten hier niet op in te gaan.

Op 19 december 2011 viel de politie vervolgens binnen, toen u afwezig was, en namen uw vrouw mee. Later die avond werd ook u meegenomen. U werd gedwongen een document te ondertekenen dat u informant zou worden. Na jullie vrijlating dook u onder bij een vriendin van uw moeder.

Op 27 maart 2012 verliet u Georgië per vliegtuig, om vervolgens in Wit-Rusland per auto tot België te reizen.

Uw vrouw had het land een maand eerder verlaten.

Op 2 april 2012 vroeg u voor een derde maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Uw partner vroeg op 26 maart 2012 voor een eerste maal asiel aan.

De tante en ouders van uw vrouw evenals uw moeder worden sinds jullie vertrek regelmatig lastig gevallen door de autoriteiten die op zoek zijn naar jullie.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, uw vrouw legt haar identiteitskaart neer.

B. Motivering

U vreest de overheid in uw herkomstland, bij een eventuele terugkeer naar Georgië omwille van uw problemen naar aanleiding van uw lidmaatschap en engagement voor de Shepitsulebi partij, evenals uw (gemengde) Ossetische origine.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat u nog steeds geen enkel identiteitsdocument, of enige andere documenten, voorlegt in het kader van uw derde asielaanvraag.

Nochtans werd dit ernstig gebrek eveneens besproken in uw tweede asielbeslissing.

Gezien het feit dat u in verschillende landen onder verschillende voor- en achternamen én verschillende geboortedata, asiel aanvraag, zijn dit voor het Commissariaat-generaal voldoende elementen om uw identiteit in twijfel te trekken.

U stelt dat u uw identiteitskaart, die u aanvraag na uw terugkeer naar Georgië in 2009, verloor toen u gearresteerd werd op 19 december 2011. (CGVS p. 11) Hetzelfde gebeurde in verband met uw rijbewijs. (CGVS p. 13) Uw internationaal paspoort heeft u dan weer gescheurd en weggegooid, op aanvraag van uw passeur, toen u aankwam in België. (CGVS p. 13) In uw geboorteakte was u niet geïnteresseerd, misschien ligt het bij uw moeder. (CGVS p. 13)

Het Commissariaat-generaal twijfelt bijgevolg op ernstige wijze aan uw verklaringen gezien de verschillende aliasen en geboortedata die u in het verleden aan de verschillende Europese asiinstanties gaf, met het duidelijke opzet deze instanties te misleiden.

Daarenboven werd u gevraagd om enige documenten betreffende uw identiteit binnen een gegeven termijn over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Echter, na verstrijken van deze termijn werd er niets ontvangen. Nochtans verklaarde u contact te hebben met uw moeder, bij wie bijvoorbeeld uw geboorteakte lag. (CGVS p. 5 en 13)

Door het niet voorleggen van deze documenten kan het Commissariaat-generaal deze documenten (en uw identiteit) niet onderzoeken, en wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd.

Daarenboven twijfelt het Commissariaat-generaal ernstig aan uw verklaringen dat u effectief teruggekeerd bent naar Georgië in 2009.

Vooreerst werd u gevraagd enig document voor te leggen dat kon aantonen dat u gedurende de periode oktober 2009 - maart 2012 effectief in Georgië verbleef. Er kan immers verwacht worden dat u iets zou kunnen voorleggen, waaruit blijkt dat u in die extensieve periode wel degelijk in Georgië verbleef, zoals onder meer uw vliegtuigtickets die u gebruikte om Georgië te verlaten in maart 2012, de convocaties die u verkreeg, of enig attest dat uw verblijfplaats zou weergeven.

U stelt dat u geen documenten heeft. (CGVS p. 11)

Daarenboven bleek uw kennis betreffende bepaalde publieke gebeurtenissen of incidenten, die tijdens deze periode voorvielen, ontoereikend te zijn.

Gezien uw politieke betrokkenheid werd u bijvoorbeeld gevraagd wie de minister van landbouw was toen u terugkeerde naar Georgië, waarop u het antwoord schuldig moest blijven. (CGVS p. 28) U weet eveneens niet wie tijdens uw verblijf de eerste minister was van Georgië. (CGVS p. 28) U verklaart dat er geen verkiezingen waren in de periode dat u in Georgië verbleef, hoewel erop 30 mei 2010 gemeentelijke verkiezingen plaatsvonden waarbij ook de burgemeester van Tbilisi, uw thuisstad, een eerste maal rechtstreeks verkozen werd, zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. (zie 'informatie verkiezingen Georgië')

U stelt dat er in 2010 betogingen waren, maar wanneer weet u niet meer, er waren er veel. (CGVS p. 29)

Niet alleen zijn verklaringen hieromtrent vaag, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt net dat 2010 een opmerkelijk rustig jaar was betreffende betogingen. (zie 'SRB Georgië: politieke oppositie sinds november 2007: Stand van zaken')

Tot slot werd u gevraagd of u kennis had van bepaalde aanvallen/aanslagen die voorvielen in Georgië in 2010. (CGVS p. 29)

U stelt dat er geen grote incidenten plaatsvonden, nochtans ontplofte er een bom bij de Amerikaanse ambassade in Tbilisi, uw thuisstad in september 2010. Op 2 en 21 oktober 2010 gingen er eveneens bommen af in Tbilisi. Op 28 november 2010 ontplofte er nog een bom in het gebouw van een oppositiepartij, waarbij één man om het leven kwam. (Zie: 'informatie explosies Tbilisi')

Gezien uw politieke interesse en gezien de extensieve media-aandacht die zowel de explosies als de verkiezingen kregen, mag vervolgens verwacht worden dat u het antwoord zou weten op deze voorgaande vragen.

Uw geringe kennis gekoppeld aan uw onvermogen om enig document neer te leggen waaruit uw verblijf in Georgië in de periode oktober 2009 tot maart 2012 vastgesteld kon worden, doen dan ook ernstig twijfelen aan uw verklaringen dat u zich in die periode in Georgië bevond.

Bijgevolg moet er ook op deze basis ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw problemen die u in die periode in Georgië gekend zou hebben.

Vervolgens bleken er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw te zijn met betrekking tot uw politieke betrokkenheid en de daaruit volgende problemen.

Vooreerst bleken zowel u als uw vrouw te melden dat uw problemen begonnen tijdens een betoging op 26 maart 2011 toen er een manifestatie in verband met illegale detentie gehouden werd. (CGVS p. 19 en CGVS vrouw p. 6)

Nu, uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat deze manifestatie op 25 maart 2011 plaatsvond.

Ter controle werd u eveneens gevraagd op welke dag deze manifestatie plaatsvond, waarop u het antwoord schuldig moet blijven. (CGVS p. 19) U kan eveneens niet met zekerheid zeggen of het een weekday of weekenddag was. (CGVS p. 20)

Ook uw vrouw situeert dit incident op 26 maart 2011. (CGVS vrouw p. 6)

Gezien de aard van dit incident, zijnde het begin van uw politieke problemen, is het opmerkelijk dat zowel u als uw vrouw zich vergissen van datum, en daarenboven niet kunnen weergeven op welke dag, of week/weekenddag deze manifestatie viel.

Vervolgens kwamen uw verklaringen niet overeen met de verklaringen van uw vrouw betreffende jullie arrestatie op 19 december 2011.

Immers, u stelt dat u een convocatie ontving in december 2011, om te verschijnen op het politiekantoor op 19 december 2011. (CGVS p. 6 en 7)

Uw vrouw verklaart daarentegen dat u geen convocaties meer ontving na maart 2011. (CGVS vrouw p. 9)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat zij het niet weet en dat haar tante misschien de convocatie ontving en het aan u afgaf. (CGVS vrouw p. 9)

Gezien het belang van deze arrestatie, zijnde het laatste incident voor uw vlucht uit uw herkomstland, mag redelijkerwijze verwacht worden dat echtgenoten, die beiden gevisieerd worden door de autoriteiten en die in het verleden reeds meerdere malen vervolgd werden, weten of zij effectief convocaties kregen, of opgeroepen werden.

Daarenboven bleek uw vrouw te stellen dat jullie een convocatie verkregen de dag na de arrestatie op 26 maart 2011, zoals alle demonstranten. (CGVS vrouw p. 9)

U echter, wanneer u gevraagd werd wanneer u een convocatie verkreeg, geeft enkel de data van 1 januari 2010 en 19 december 2011 weer. (CGVS p. 7) U maakt bijgevolg geen enkele melding van een convocatie op 27 maart 2011.

Ter verificatie werd uw vrouw gevraagd of u op de hoogte was van de convocatie van maart 2011, waarop zij bevestigend antwoordt. (CGVS vrouw p. 9) Eveneens verklaart uw vrouw tweemaal een convocatie gekregen te hebben in februari 2011, waarvan u eveneens geen melding maakt. (CGVS vrouw p. 9)

Wederom trekken deze ongerijmdheden betreffende de verschillende oproepingsbrieven die jullie verkregen, uw geloofwaardigheid in twijfel.

Bovendien kwamen jullie verklaringen geheel niet overeen betreffende de actuele toestand van jullie problemen en de contacten die u nog steeds hebt in uw thuisland.

Zo verklaart u dat zowel de tante en de ouders van uw vrouw, alsook uw moeder problemen kennen met de autoriteiten sinds uw vertrek uit Georgië omwille van u. (CGVS p. 5) Echter, u kan niet vertellen wanneer de autoriteiten bij uw tante langskwamen, noch hoeveel keer. (CGVS p. 8) U weet dit niet want uw vrouw sprak met deze tante, u niet. (CGVS p. 8)

Nu, uw vrouw verklaart dat zij geen contact heeft met familie of verwanten sinds haar aankomst in België, enkel 'via via', met verwanten van verwanten. (CGVS vrouw p. 3)

Uw vrouw stelt dat er inderdaad druk uitgeoefend wordt op haar ouders, maar meer concreets kan zij niet zeggen. (CGVS vrouw p. 3 en 4) Zij weet niet wat er precies gebeurt in haar herkomstland. (CGVS vrouw p. 4) Of haar tante bezoek krijgt van de autoriteiten sinds jullie vertrek weet zij niet, ze heeft geen nieuws hierover. (CGVS p. 10) Noch zij, noch u hebben informatie over haar verkregen, jullie probeerden het niet. (CGVS vrouw p. 10)

Na confrontatie stelt uw vrouw dat het mogelijk is dat u deze informatie weet maar dat u het haar niet gemeld heeft. (CGVS p. 10)

Deze uitleg overtuigt het Commissariaat-generaal allerminst aangezien ze niet overeenkomt met uw verklaringen dat uw vrouw zelf met deze tante sprak. (CGVS p. 8)

Gezien de ernst van deze tegenstrijdigheid en het belang van deze informatie, aangezien het u toelaat de actuele toestand in uw herkomstland te beoordelen, trekt deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid verder ernstig in twijfel.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot uw houding die niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u onder uw eigen naam, met een legaal paspoort, besluit het land te verlaten vanuit Tbilisi, de stad van uw domicilie, per vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde manieren om te reizen. (CGVS p. 4, 15 en 17)

Echter, u verklaart dat u dergelijk ernstige problemen kende in uw herkomstland, onder andere arrestaties met geweld, waardoor u moest onderduiken voor de autoriteiten. Bijgevolg kon er verwacht worden dat u, met deze informatie in het achterhoofd, zo veilig mogelijk het land zou trachten te verlaten, op een wijze die uw pakkans door de autoriteiten zou verkleinen.

U besluit daarentegen om per vliegtuig, waar u zeker gecontroleerd zou worden door autoriteiten - hetgeen ook effectief gebeurde - het land te verlaten.

U stelt ter verklaring dat uw vrouw die reeds in België verbleef zwanger was en dat u geen andere optie had. (CGVS p. 29)

Deze uitleg overtuigt het Commissariaat-generaal niet gezien uw vrees voor uw leven vanwege de autoriteiten. (CGVS p. 28) Deze risicovolle houding doet dus twifelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die u verklaart gehad te hebben.

Daarenboven werd u gevraagd om de convocaties, waarvan u zegt dat zij bij uw moeder in Tbilisi liggen, op te sturen. (CGVS p. 7 en 9)

Echter, na het verstrijken van de gegeven termijn van vijf werkdagen werd niets ontvangen op het Commissariaat-generaal. Uw gebrek aan medewerking heeft tot gevolg dat u het de Belgische

asielinstanties niet toelaat om de omstandigheden van uw verklaarde asielproblemen te onderzoeken. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder aangetast, temeer u nog steeds contact heeft met onder andere uw moeder die deze documenten dus zonder veel moeilijkheden aan u kon verzenden. (CGVS p. 5)

Bovendien aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 17)

Waarschijnlijk door Polen maar u bent helemaal niet zeker. (CGVS p. 18) U stelt dat er een visum voor u geregeld werd maar kan geen details geven. (CGVS p. 14) U weet niet welk land het visum uitreikte, welk type dit visum was, noch hoe uw passeur hieraan geraakte. (CGVS p. 14)

U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 18). De vliegtuigtickets liet u achter in Wit-Rusland. (CGVS p. 18)

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het hier in België gescheurd en weggegooid had, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw identiteit, het tijdstip en de wijze waarop u eventueel uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Wat betreft uw problemen en vrees naar aanleiding van uw origine en de band van uw vader met de Ossetische strijders (zoals de vechtpartij op 1 januari 2010 en de aanhouding in februari 2010), dient het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst kan ernstig getwijfeld te worden aan de door u aangehaalde problemen in dit verband.

Zo komen uw verklaringen over convocaties naar aanleiding van de vermeende betrokkenheid van uw vader niet overeen met deze van uw vrouw.

Uw vrouw stelt dat jullie convocaties kregen omwille van de Ossetische betrokkenheid van uw vader, en vernoemt twee of drie convocaties in januari/februari 2011. (CGVS vrouw p. 7)

U echter vermeldt deze convocaties niet, nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd wanneer en hoeveel convocaties u ontving. (CGVS p. 6)

Daarenboven heeft u nog steeds geen bewijs kunnen voorleggen betreffende uw etnie of de militaire activiteiten van uw vader, zoals ook bij uw vorige asielaanvraag is vastgesteld.

Ook het ongeloofwaardig karakter van de overige door u aangehaalde problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen.

In ieder geval kan er wat deze problemen betreft ook geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Zo is uw subjectieve vrees in dit verband zeer klein. U verklaart zelf dat de ervaren problemen in dit verband slechts kleine problemen waren en uw echte problemen pas begonnen na uw aansluiting bij de Shepitsulebi-partij. Het was voor u op dat moment evenmin een reden om te vluchten of onder te duiken. (CGVS p. 19)

Ook vanuit het objectief perspectief van de Vluchtelingenconventie moet gesteld worden dat de meegemaakte problemen in dit verband onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de problemen van uw vrouw in deze context. Zij verklaarde dat haar baas dreigde haar te ontslaan, maar dit is uiteindelijk niet gebeurd. (CGVS vrouw p. 7)

Wat betreft de actualiteit van uw vrees omwille van jullie politiek engagement, wil het Commissariaat-generaal nog het volgende opmerken.

Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier, heeft een coalitie van de oppositiepartijen onder leiding van Ivanishvili de Georgische parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen, hetgeen resulteerde in de beëindiging van de hegemonie van de Nationale beweging, de partij van huidig Georgisch president Michail Saakashvili.

Sinds 2 oktober 2012, toen Saakashvili zijn nederlaag toegaf, werd de politieke situatie in Georgië grondig door elkaar geschut. De oppositie van gisteren werd de meerderheid van vandaag.

Ivanishvili werd officieel benoemd tot premier door president Saakashvili. Enkel leden of mensen verbonden aan de coalitie van Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Thea Tsulukiani, tot Minister van Justitie benoemd, heeft 10 jaar gewerkt bij het EVRM in Straatsburg. Voormalig ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die jarenlang de slechte behandeling in de Georgische gevangenissen aan de kaak gesteld heeft, Sozar Subari, erfde de ministeriële portefeuille van het gevangeniswezen. Beide personen hebben aangekondigd dat zij radicale hervormingen zullen doorvoeren.

Daarnaast kondigden ze een grote reorganisatie van het openbaar ministerie aan, evenals de vervanging van hooggeplaatste ambtenaren bij de politie en veiligheidsinstellingen. (zie: 'SRB Georgië: Een nieuw politiek landschap en veranderingen na de verkiezingen van 1 oktober 2012')

Gezien deze grondige politieke verandering in Georgië is het bijgevolg niet aannemelijk dat aanhangers van voormalige politieke opposanten actueel omwille van hun steun of engagement door de autoriteiten onder druk worden gezet of vervolgd.

Bijgevolg dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid en appreciatie van uw asielrelaas niet herstellen. De identiteitskaart van uw vrouw stelt enkel haar identiteit vast, hetgeen niet betwijfeld wordt door het Commissariaat-generaal.

Ook voor uw vrouw, N.A. (O.V. 6.983.629), die zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde elementen, werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 februari 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij niet kan ontkennen (zie het verzoekschrift, p. 4) "*dat hij gekend staat onder verscheidene identiteiten*", maar hij benadrukt "*dat de identiteit, waaronder hij desbetreffende asielaanvraag heeft ingediend, zijn werkelijke identiteit is*".

Hij legt uit dat het opgeven van verschillende aliases en geboortedata niet gedaan werd (zie p. 4) "*met het oog op het bedriegen van de Belgische asielinstanties*", maar dat hij in het verleden enig wantrouwen koesterde ten opzichte van overheidsinstanties, omwille van de vervolgingen waarvan hij in zijn land van herkomst het slachtoffer werd.

Hij laat nog gelden dat hij wel degelijk heeft getracht om documenten te verkrijgen ter staving van zijn identiteit, (zie p. 4) "*echter zonder concreet succes*".

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Georgië en stelt dat hij niet in staat is zijn terugkeer te bewijzen met documenten of andere elementen, maar hiertoe wel nog steeds pogingen onderneemt.

Verzoeker wijst erop dat hij zowel als zijn vrouw verklaarden dat hun problemen begonnen naar aanleiding van een manifestatie op 26 maart 2011, waardoor de commissaris-generaal (zie p. 4) "*bezwaarlijk (kan) spreken over een tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen*".

Hij wijst erop (zie p. 4) "*dat deze gebeurtenissen van reeds 2 jaar geleden dateren en bijgevolg moeilijk van hen verwacht kan worden dat hij of zijn vrouw zich nog herinnert of dit een week -of weekenddag was*". Verzoeker vindt het argument dienaangaande in de beslissing (zie p. 5) "*manifest onredelijk*", gezien het slechts een verschil van één dag betreft.

Aangaande zijn houding en reisroute, volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal zijn problemen omwille van zijn vader, (zie p. 5) "*niet zomaar kan minimaliseren*", gezien hij meermaals belaagd en aangevallen is geweest en gezien zijn verklaringen overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier, waaruit volgens hem blijkt (zie p. 5) "*dat manifestanten en opposanten van het oude regime inderdaad werden geïntimideerd, aangevallen en gearresteerd*".

Verzoeker vraagt hem het voordeel van de twijfel toe te kennen en verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad van 9 december 2011.

Hij verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en bespreekt de situatie in Georgië, die volgens hem (zie p. 6) "*fluctueel*" (sic) blijft, waardoor zijn vrees nog steeds actueel is.

Verzoeker citeert uit *"President Appoints New Governor of Samegrelo"* van EUMM van 10 januari 2013, *"Georgia: Saakashvili Vetoes Amnesty Bill"* van RadioFreeEurope van 21 januari 2013, *"Georgia: Political Tumult hits regions"* van Eurasianet dd. 26 december 2012 en *"Georgia: Making cohabitation work"* van International Crisis Group van 18 december 2012.

Hij laat gelden dat de situatie in zijn land zeer gespannen is, zeker op lokaal gebied, dat de agenten van het oude regime nog niet overwonnen zijn, dat er vele wapens worden ontdekt in handen van officieren van het oude regime, dat Shaakashvili nog steeds openlijk weerstand biedt aan de overheid en dat er actueel nog personen aangehouden worden.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn profiel en citeert hij een arrest van de Raad van 29 juni 2009. Hij stelt dat hij en zijn vrouw actieve militanten zijn van de partij "Shepitsuli", dat hij gedwongen werd een document te ondertekenen en dat zijn verklaringen dienaangaande (zie p. 8) *"zeer gedetailleerd"* zijn. Hij herhaalt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt (zie p. 8) *"dat manifestanten en opposanten van het oude regime inderdaad werden geïntimideerd, aangevallen en gearresteerd"*.

Volgens verzoeker is de Ossetische origine van zijn vader een verzwarende omstandigheid lastens hemzelf, waaraan de wijziging van de heerschappij geen afbreuk doet.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur"*, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en besluit dat aan hem en zijn vrouw de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Ter ondergeschikte orde, vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen, gezien deze volgens hem (zie p. 9) *"inadequaet werd gemotiveerd"*.

Hij voert aan dat niettegenstaande de asielaanvragen van hem en zijn echtgenote met elkaar verbonden zijn, de aanvraag van zijn echtgenote in het Frans werd behandeld, dat haar verklaringen in het Frans werden genoteerd en niet werden vertaald.

Volgens verzoeker (zie p. 10) *"kan de pertinentie van de argumentatie wat betreft de vermeende contradicties tussen hun verklaringen niet worden gewaarborgd"*.

Hij hekelt verder het feit dat zijn problemen naar aanleiding van de Ossetische origine van zijn vader niet onderzocht werd, terwijl uit de informatie in het administratief dossier volgens hem blijkt (zie p. 10) *"dat er nog steeds veel personen zijn die vastgehouden worden, zonder proces, die worden verdacht van spionage t.v.v. Rusland"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: *"President Appoints New Governor of Samegrelo"* van EUMM van 10 januari 2013, *"Georgia: Saakashvili Vetoes Amnesty Bill"* van RadioFreeEurope van 21 januari 2013, *"Georgia: Political Tumult hits regions"* van Eurasianet van 26 december 2012, *"Georgia: Making cohabitation work"* van International Crisis Group van 18 december 2012 en *"Document de réponse"* van CEDOCA van 11 december 2012 neer, aangaande de partij Shepitsuli.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst merkt de Raad op dat bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en de asielzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen en wanneer hij daaromtrent in gebreke blijft, een aannemelijke verklaring dient te geven.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document tot staving van zijn identiteit bijbrengt. Verzoeker verklaarde dat hij zijn identiteitskaart, die hij aanvraagde na zijn terugkeer naar Georgië in 2009, verloor toen hij gearresteerd werd op 19 december 2011 (zie het gehoorverslag van 19 september 2012, p. 11) en dat hetzelfde gebeurde met zijn rijbewijs (zie p. 13). Hij verklaarde dat hij zijn internationaal paspoort heeft gescheurd en weggegooid, op aanvraag van de passeur, toen hij aankwam in België (zie p. 13). Hij verklaarde ook nog dat hij niet geïnteresseerd was in zijn geboorteakte en dat die misschien bij zijn moeder ligt (zie p. 13).

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij in het kader van de medewerkingsplicht die op hem rust, ernstige inspanningen levert om deze bewijzen vooralsnog voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker doet in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijzen te verklaren. Zijn loutere bewering dat hij wel degelijk heeft getracht om documenten te verkrijgen ter staving van zijn identiteit, *“echter zonder concreet succes”*, toont geenszins aan dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen trachten te bekomen.

Integendeel, gevraagd naar zijn geboorteakte, verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal: *“Ik werd ernaar gevraagd in het eerste interview. Ik was er niet in geïnteresseerd, misschien ligt het bij mijn moeder”* (zie p. 13). Gezien hij tevens verklaarde nog contact te hebben met zijn moeder (zie p. 5), is het duidelijk dat het hem aan medewerking mangelt.

Dit gebrek aan bewijs van identiteit is des te opvallender gezien dit reeds besproken werd in zijn eerdere asielprocedure en gezien verzoeker in verschillende landen onder verschillende voor- en achternamen en verschillende geboortedata asiel aanvraag en bijgevolg meerdere Europese asielinstanties opzettelijk heeft misleid.

Verzoekers blote bewering in zijn verzoekschrift *“dat de identiteit, waaronder hij desbetreffende asielaanvraag heeft ingediend, zijn werkelijke identiteit is”*, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Waar hij in zijn verzoekschrift nog uitlegt dat het opgeven van verschillende aliassen en geboortedata niet gedaan werd *“met het oog op het bedriegen van de Belgische asielinstanties”*, maar dat hij in het verleden enig wantrouwen koesterde ten opzichte van overheidsinstanties, antwoordt de Raad dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.

De Raad besluit dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit, zonder dat verzoeker hiervoor een aanvaardbare verklaring voor geeft, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid.

De Raad hecht evenmin geloof aan de door verzoeker voorgehouden terugkeer naar Georgië in 2009. Zo kon verzoeker geen enkel document neerleggen dat kan aantonen dat hij gedurende de periode van oktober 2009 tot maart 2012, in Georgië heeft verbleven, terwijl redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij bewijzen kan voorleggen, zoals de vliegtuigtickets die hij gebruikte om Georgië te verlaten in maart 2012, de convocaties die hij kreeg of enig attest dat zijn verblijfplaats gedurende deze periode zou weergeven.

Bovendien bleek verzoeker op een onaannemelijke manier onwetend omtrent bepaalde publieke gebeurtenissen of incidenten, die zich tijdens deze periode voordeden in zijn land van herkomst. Zo wist verzoeker niet wie de minister van landbouw was toen hij terugkeerde (zie het verhoorverslag, p. 28) en wie tijdens zijn verblijf de eerste minister was (zie p. 28).

Ook verklaarde verzoeker dat er geen verkiezingen waren in de periode dat hij in Georgië verbleef, hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat erop 30 mei 2010 gemeentelijke verkiezingen plaatsvonden waarbij ook de burgemeester van Tbilisi, verzoekers thuisstad, een eerste maal rechtstreeks verkozen werd.

Tevens stelde verzoeker dat er in 2010 betogingen waren en dat het er veel waren (zie p. 29), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat 2010 net een opmerkelijk rustig jaar was betreffende betogingen.

Gevraagd of verzoeker kennis had van bepaalde aanvallen/aanslagen die voorvielen in Georgië in 2010, antwoordde verzoeker dat er geen grote incidenten plaatsvonden (zie p. 29), terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat er een bom ontplofte bij de Amerikaanse ambassade in Tbilisi in september 2010, dat er op 2 en 21 oktober 2010 bommen afgingen in Tbilisi en dat er op 28 november 2010 een bom ontplofte in het gebouw van een oppositiepartij, waarbij één man om het leven kwam.

Gezien verzoekers politieke interesse en de extensieve media-aandacht die zowel de explosies als de verkiezingen kregen, mag van verzoeker verwacht worden dat hij wel degelijk het antwoord zou geweten hebben op deze vragen.

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Georgië en voegt er aan toe dat hij niet in staat is deze terugkeer te bewijzen maar hiertoe wel nog pogingen onderneemt. Vastgesteld wordt dat er geen enkel bewijs van zijn terugkeer voorhanden is.

Voormelde geringe en/of foutieve kennis, gevoegd bij de afwezigheid van enig materieel bewijs, leiden tot het besluit dat verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Georgië, als onwaar af te wijzen waardoor ook de problemen die verzoeker in die periode in zijn land van herkomst beweert gekend te hebben, ongeloofwaardig zijn.

Nog met betrekking tot deze problemen stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen aflegden.

Zo verklaarden verzoeker en zijn echtgenote dat hun problemen begonnen tijdens een betoging op 26 maart 2011 toen er een manifestatie in verband met illegale detentie gehouden werd (zie het verhoorverslag, p. 19; zie haar verhoorverslag van 16 oktober 2012, p. 6), terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat deze manifestatie op 25 maart 2011 plaatsvond. Bovendien wist verzoeker niet op welke dag deze manifestatie plaatsvond, noch of het een weekday of weekenddag was (zie het gehoorverslag, p. 19).

Betreffende de arrestatie op 19 december 2011, verklaarde verzoeker dat hij een convocatie ontving in december 2011 om te verschijnen op het politiekantoor op 19 december 2011 (zie p. 6, 7), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat hij geen convocaties meer ontving na maart 2011 (zie haar verhoorverslag, p. 9). Daarenboven stelde verzoekers echtgenote dat ze een convocatie kregen de dag na de arrestatie op 26 maart 2011, zoals alle demonstranten, en dat verzoeker hiervan op de hoogte was (zie haar verhoorverslag, p. 9), terwijl verzoeker geen enkele melding maakt van een convocatie op 27 maart

2011. Ook verklaarde verzoekers echtgenote tweemaal een convocatie gekregen te hebben in februari 2011, waarvan verzoeker zelf eveneens geen melding maakt (zie haar verhoorverslag, p. 9).

Ook betreffende de actuele toestand van hun problemen en de contacten die ze nog steeds hebben in hun land van herkomst, legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker dat zowel de tante en de ouders van zijn vrouw, alsook zijn moeder problemen kennen met de autoriteiten sinds zijn vertrek omwille van hem (zie p. 5) en dat enkel zijn vrouw sprak met deze tante (zie p. 8), terwijl zijn vrouw verklaarde dat zij geen contact heeft met familie of verwanten sinds haar aankomst in België, enkel "via via" met verwanten van verwanten (zie haar verhoorverslag, p. 3), dat zij niet weet of haar tante bezoek kreeg van de autoriteiten sinds hun vertrek (zie haar verhoorverslag, p. 10) en dat noch zij, noch verzoeker informatie over haar hebben verkregen en het evenmin probeerden (zie haar verhoorverslag, p. 10).

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat zowel verzoeker als zijn vrouw verklaarden dat hun problemen begonnen naar aanleiding van een manifestatie op 26 maart 2011, waardoor de commissaris-generaal "*bezwaarlijk (kan) spreken over een tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen*" en "*dat deze gebeurtenissen van reeds 2 jaar geleden dateren en bijgevolg moeilijk van hen verwacht kan worden dat hij of zijn vrouw zich nog herinnert of dit een week -of weekenddag was*"; verzoeker acht het argument dienaangaande "*manifest onredelijk*", gezien het slechts een verschil van één dag betreft.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, temeer aangezien verzoeker zelf verklaarde dat de manifestatie het begin was van zijn politieke problemen.

De Raad wijst er tevens op dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat niettegenstaande de asielaanvragen van hem en zijn echtgenote verbonden zijn, het dossier van zijn echtgenote werd behandeld in het Frans, dat haar verklaringen in het Frans werden genoteerd en niet werden vertaald; volgens verzoeker "*kan de pertinentie van de argumentatie wat betreft de vermeende contradicties tussen hun verklaringen niet worden gewaarborgd*".

De Raad stelt vast dat verzoeker echter niet aannemelijk maakt op welke wijze het feit dat de asielaanvraag van zijn echtgenote in het Frans werd behandeld, in zijn nadeel zou zijn; hij haalt immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de verklaringen van zijn echtgenote op een oneigenlijke manier zouden zijn geïnterpreteerd of foutief zouden zijn gebruikt.

De vastgestelde incoherenties in de verklaringen van verzoeker en van zijn vrouw keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad is ook van oordeel dat de houding van verzoeker op zijn vlucht, zijn voorgehouden vrees voor vervolging tegensprekt. Zo zou verzoeker op de vlucht voor zijn autoriteiten, in maart 2012 zijn land hebben verlaten, in bezit van een legaal paspoort op eigen naam, vanaf de luchthaven van Tbilisi, aan boord van vliegtuig (zie p. 4, 15 en 17), zijnde één van de meest gecontroleerde manieren om te reizen. Verder hecht de Raad verder ook geen geloof aan de reisweg.

Zo kon verzoeker niet vertellen via welke landen hij gereisd is of via welk land hij de Schengenzone is binnengekomen (zie p. 17), verklaarde hij dat er een visum voor hem geregeld werd maar kan hij geen details geven (zie p. 14), weet hij niet welk land het visum uitreikte, welk type dit visum was, noch hoe zijn passeur hieraan geraakte (zie p. 14), kon verzoeker geen documenten ter staving van zijn reisweg voorleggen, noch werden er volgens verzoeker enige afspraken gemaakt met zijn chauffeur voor in het geval van eventuele controles (zie p. 18).

Aangezien een vlucht uit het land een precaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen ervan, is het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

De Raad dat van verzoeker dan ook verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België.

Tevens ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn Georgisch internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde dat hij het hier in België gescheurd en weggegooid had, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over zijn identiteit, het tijdstip en de wijze waarop hij eventueel uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Aangaande de vrees van verzoeker omwille van zijn politiek engagement, merkt de Raad volledigheidshalve op dat uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat in Georgië een coalitie van de oppositiepartijen onder leiding van Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 heeft gewonnen, hetgeen resulteerde in de beëindiging van de hegemonie van de Nationale beweging, de partij van huidig Georgisch president Michail Saakashvili.

Sinds 2 oktober 2012, toen Saakashvili zijn nederlaag toegaf, werd de politieke situatie in Georgië grondig door elkaar geschut. De oppositie van gisteren werd de meerderheid van vandaag. Ivanishvili werd officieel benoemd tot premier door president Saakashvili. Enkel leden of mensen verbonden aan de coalitie van Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Thea Tsulukiani, tot Minister van Justitie benoemd, heeft 10 jaar gewerkt bij het EVRM in Straatsburg. Voormalig ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die jarenlang de slechte behandeling in de Georgische gevangenissen aan de kaak gesteld heeft, Sozar Subari, erfde de ministeriële portefeuille van het gevangeniswezen. Beide personen hebben aangekondigd dat zij radicale hervormingen zullen doorvoeren. Daarnaast kondigden ze een grote reorganisatie van het openbaar ministerie aan, evenals de vervanging van hooggeplaatste ambtenaren bij de politie en veiligheidsinstellingen.

Voor zover verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Georgië eind 2009 en zijn problemen aldaar omwille van zijn politiek engagement al geloofwaardig zouden zijn, quod non in casu, is het gezien deze grondige politieke verandering in Georgië niet aannemelijk dat aanhangers van voormalige politieke opposanten actueel omwille van hun steun of engagement door de autoriteiten onder druk worden gezet of vervolgd.

Verzoeker besluit onder verwijzing naar "*President Appoints New Governor of Samegrelo*" van EUMM van 10 januari 2013, "*Georgia: Saakashvili Vetoes Amnesty Bill*" van RadioFreeEurope van 21 januari 2013, "*Georgia: Political Tumult hits regions*" van Eurasianet van 26 december 2012 en "*Georgia: Making cohabitation work*" van International Crisis Group van 18 december 2012, dat de situatie in zijn land zeer gespannen is, zeker op lokaal gebied, dat de agenten van het oude regime nog niet overwonnen zijn, dat er vele wapens worden ontdekt in handen van officieren van het oude regime, dat Shaakashvili nog steeds openlijk weerstand biedt aan de overheid en dat er actueel nog personen aangehouden worden.

Hij wijst erop dat uit de informatie in het administratief dossier ook blijkt "*dat manifestanten en opposanten van het oude regime inderdaad werden geïntimideerd, aangevallen en gearresteerd*". Hij legt tevens "*Document de réponse*" van CEDOCA van 11 december 2012 neer, aangaande de partij Shepitsuli.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van de informatie in het administratief dossier, die gesteund is op talloze bronnen; in zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker zijn terugkeer naar Georgië in de periode oktober 2009 tot maart 2012 niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor de Raad evenmin geloof hecht aan de problemen die verzoeker in die periode in Georgië gekend zou hebben omwille van zijn politiek engagement.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen en vrees naar aanleiding van de origine van zijn vader en diens band met de Ossetische strijders, zoals de vechtpartij op 1 januari 2010 en de aanhouding in februari 2010, merkt de Raad op dat (i) verzoekers verklaringen over convocaties naar aanleiding van de vermeende betrokkenheid van zijn vader, niet overeenkomen met deze van zijn vrouw, daar zijn echtgenote verklaarde dat ze convocaties kregen omwille van de Ossetische betrokkenheid van hun vader -twee of drie convocaties in januari/februari 2011- (zie haar verhoorverslag, p. 7), terwijl verzoeker deze convocaties niet vermeldt (zie het gehoorverslag, p. 6); (ii) verzoeker geen bewijs voorlegt betreffende de etnie of de militaire activiteiten van zijn vader, zoals ook bij verzoekers vorige asielaanvraag is vastgesteld; (iii) dat er wat deze problemen betreft geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, gezien verzoeker zelf verklaarde dat de meegemaakte

problemen in dit verband slechts kleine problemen waren en dat zijn echte problemen pas begonnen na zijn aansluiting bij de Shepitsulebi-partij (zie het gehoorverslag, p. 19) en gezien de meegemaakte problemen in dit verband onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

De aanvoeringen in het verzoekschrift dat verzoeker meermaals belaagd en aangevallen is geweest, dat zijn verklaringen overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier, waaruit volgens hem blijkt *“dat manifestanten en opposanten van het oude regime inderdaad werden geïntimideerd, aangevallen en gearresteerd”* en dat de Ossetische origine van zijn vader een verzwarende omstandigheid is ten aanzien van verzoekers profiel, doen geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de convocaties, aan het gebrek van enig bewijs betreffende de etnie of de militaire activiteiten van zijn vader of aan het onvoldoende zwaarwichtig karakter van de aangehaalde problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE